

Tesis d'«Espr al Ple d'Esquerra Rept

Després de deu mesos de trasbalsos per a l'Economia del nostre país, sembla dibuixar-se un desig general d'arribar a una nova estabilitat. Vegem quines podrien ésser les línies generals d'una organització econòmica estable.

PAGESIA

Examinem en primer lloc, la qüestió del camp. Tothom està convençut que s'hauria de donar estat de dret al fet de la transformació del cultivador de la terra en propietari. En molts casos, això serà molt senzill, perquè el cultivador ha estat, durant molts anys, parcer o rabassaire o arrendatari de la mateixa terra de què ara serà propietari. En altres casos, caldrà parcelar explotacions abans unitàries, la qual cosa ja presenta més dificultats de caràcter tècnic i econòmic, que no són, però, insuperables. El resultat serà la creació d'una sèrie de petits propietaris que treballaran llur terra pròpia.

AJUT AL PAGÈS

Però el pagès no en té prou amb que li donin la terra. Necessita mitjans per cultivar-la, mitjans que no sempre té, i que la majoria d'aquests nous propietaris no tenen en absolut. Per això veiem que si una política d'ajut a l'agri-

cultura és sempre necessària i és practicada a tots els països, que es creen nous propietaris rurals, com ha ocorregut en els Estats Europeus que, després de la Gran Guerra, han fet reformes agràries (Xecoslovàquia, Romania, Polònia), ho és molt més, puix que cal proporcionar als nous propietaris, capital per poder dur endavant llurs explotacions.

EL CREDIT AGRICOLA

Com l'Estat no acostuma estar en circumstàncies per facilitar-los aquests capitals, han d'obtenir-los per mitjà del crèdit. Ara bé, el pagès es troba normalment en circumstàncies molt desfavorables per obtenir crèdit: disposa de pocs béns per respondre, aquests béns no són fàcilment realitzables, no el coneixen a cap Banc. El resultat és que no pot obtenir el crèdit, o que ha de pagar, per ell, un interès molt superior al que paguen les empreses industrials del mateix país, classificades en els Bancs. Això ha ocorregut a tots els països, fins que s'ha organitzat el crèdit agrícola; al nostre, no s'ha pogut organitzar mai: tots els esforços, inclús la creació d'organismes bancaris especialitzats, el Banc Hipotecari, el Banco Nacional Agrario, han resultat inútils.

Nosaltres proposaríem la creació d'un organisme creditici agrari (anomenat Banc o d'alguna altra manera), sostingut per l'Estat. Al mateix temps, caldria estimular la sindicació i el moviment cooperatiu entre els pagesos de cada localitat i comarca, de manera que es creessin Associacions que responguessin dels crèdits concedits a llurs associats. Aquesta és la idea que inspira la legislació catalana sobre la matèria posterior al 19 de juliol, ja que crea en els Sindicats i Federacions de Sindicats, seccions de crèdit.

AVANTATGES DE LA COOPERACIÓ

L'acció de la sindicació i de la cooperació no s'ha d'extendre solament a l'obtenció de crèdit. Pot ésser d'una gran utilitat en totes les branques de l'activitat agrícola: compra d'adobs i de maquinària, venda de productes, assegurances, etc. Així ho entén la legislació catalana que intenta estendre a tots aquests camps l'acció del Sindicat. Cal no oblidar que tots els països, on l'agricultura ha arribat a un grau elevat de prosperitat i perfecció, ho deuen al desenvolupament de l'esperit d'associació agrícola; citarem només l'exemple de Dinamarca, que no és precisament un poble afavorit per la Naturalesa, on gràcies principalment a la cooperació agrícola, l'agricultura ha alcançat una perfecció i el pagès ha arribat a obtenir un nivell de vida que no és fàcil trobar enlloc més.

TRIBUTACIÓ

Hi ha un altre problema que interessa profundament la nostra pagesia: el dels impostos. Quan es reformi el sistema tributari espanyol (i caldria fer-ho tan aviat com fos possible), han de tenir-se presents els interessos de l'agricultura. El sistema tributari espanyol és injust i complicat. És injust en un doble sentit: pesa proporcionalment amb més força sobre les classes més pobres que sobre les benestants, i fan pagar més als que treballen que als que no fan res. Els que menys tributen a Espanya són els compte-correntistes i els tenedors de Deute. A més el sistema tributari espanyol és complicat. Cal per tant reformar-lo, fent-lo més just i més senzill; més endavant en direm alguna cosa. Ara només volem dir que caldrà rebaixar la càrrega tributària que pesa sobre el pagès; cal tenir en compte que aquest paga una sèrie d'impostos indirectes que li encareixen les mercaderies que compra i li dificulten la venda dels seus productes. Molts d'aquests impostos caldria suprimir-los: altres modificar-los i rebaixar-los. Cal també que el pagès sàpiga exactament que paga en forma de tributs: la claredat és una de les condicions d'un bon sistema fiscal.

LES COLLECTIVITATS AGRÍCOLES

Nosaltres creiem que en el camp català, per ara i per molt temps,

el petit propietari serà la regla i la collectivitat agrícola l'excepció. Però això no vol dir que siguem enemics d'aquesta. Creiem que val la pena d'assajar aquesta nova forma d'explotació de la terra, en els llocs on el cultiu sigui adequat i els cultivadors l'acceptin de bon grat. I creiem que aquestes collectivitats han d'ésser protegides i estimulades pel Govern. Si més no, per veure quins resultats poden donar i aprofitar l'experiència.

LA MENESRALIA

Anem ara a veure que hauria de fer-se amb la menesralia, és a dir, amb els petits industrials i comerciants. Aquest sector important de la nostra Economia, tot i que ha tingut generalment una vida més pròspera que els pagesos, té plantejats molts dels seus problemes i necessita igualment la protecció de l'Estat.

EL CREDIT

Hi ha, en primer lloc, la qüestió del crèdit. El petit industrial i comerciant acostuma necessitar-lo gairebé tant com el pagès, i ensopega, quan el vol obtenir, amb dificultats semblants a les d'aquest, si bé no tan grans. La solució d'aquestes dificultats ha de trobar-se en les associacions de menestrals, per gremis o per loca-

litats, que puguin sollicitar els crèdits i respondre d'ells en nom collectiu. Aquestes associacions serviran, a més, per complir les mateixes finalitats que la cooperativa o el sindicat compleixen per al pagès: organització de les compres, de les vendes, assegurances, etcètera.

Si el problema del crèdit és per als menestrals menys greu que per als pagesos, en canvi, estan més interessats que aquests en la reforma del sistema tributari en un sentit de justícia i de simplificació. Sobre el comerciant i l'industrial pesen una munió d'impostos directes i indirectes. Cal suprimir-ne molts i reformar els altres. Cal que el menestral pagui el que en justícia li correspon i cal que sàpiga exactament el que paga.

LES EMPRESES

COLLECTIVITZADES

Fins ara ens hem ocupat de les petites empreses del camp i de la ciutat. Anem a ocupar-nos ara de les grans empreses que, amb la Revolució, han estat collectivitzades. Algunes d'elles, com direm després, haurien d'ésser nacionalitzades, ja que tot el país està interessat en llur bon funcionament i aquest és més fàcil d'obtenir amb l'administració directa de l'Estat que amb la d'empreses particu-

CATALANISME OBRERISTA

Les Joventuts en els partits polítics d'avançada són tan necessàries com l'espoleta ho és al projectil que ha de sortir amb força perforadora. Un partit sense Joventuts resulta quelcom de mort, sense vibració, sense alegria.

Per això Esquerra Republicana de Catalunya no pot viure sense Joventuts, que són i seran sempre la seva reserva energètica que ha d'imprimir-li la seva marxa sempre endavant.

I és clar que en tractar-se de les Joventuts del nostre partit, res tan simbòlic en el sentit idealista ni res tan eficaç en l'ordre positiu, com les que s'apleguen amb el nom d'*Estat Català* sota el símbol del nostre gran patrici, el plorat Francesc Macià.

Catalanisme intransigent, exacerbant a un alt grau de passió, és el que requereix al moviment de les nostres Joventuts.

Per això o pel que, potser, la missió rectora toca a d'altres perquè les Joventuts segueixen una disciplina severa i deixen emportar-se moltes vegades a l'arraigament de l'exaltació de les idees que ens fan moure i ens fan viurar.

He parlat de catalanisme portat a un grau de passió i mantingut constantment en tots els ordres i en tots els terrenys. Però no és prou. El problema de l'emancipació política de Catalunya va unit a d'altres raons poderosament fortes, que estan vinculades en un nou ordre social que hem de fer palpable, ja que per dissort,

fins avui, no ha passat de belles prometes i esperances.

El catalanisme nostre, nacionalisme integral, ha d'enfortir-se d'aquest arbre poderós d'arrels tan profundes com és l'obrer de casa nostra.

Catalanisme i Obrerisme portats als més elevats graus de passió. Heus ací la tasca que han d'imposar-se les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català». L'apassionament ideològic juntat a l'apassionament per arribar a un estat de major justícia social, de progrés, de confort i de benestar, que tot plegat forma una civilització i una cultura.

I si en aquest llarg camí que cal recórrer per assolir tot això, aquest camí ple de desenganys i dolors, es presentava un dubte, una vacil·lació, només caldria mirar-se en l'espill de l'Avi de les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català» i pare espiritual de tots els catalans, sang d'esperit i de cos, en Francesc Macià. Ell sempre batallà per Catalunya, per la nostra, per la que encara algunes vegades ens sembla un somni, però ell cercà sempre en els obrers de casa l'escalf i l'abrandament, ensse el qual mai res no podrà aconseguir el catalanisme.

Això és el que cal que fem nosaltres. Seguir sempre i a tothora, únicament el pensament i els postulats de l'immortal alliberador de la Pàtria: El President Macià.

